

सत्त्वमुक्तं सत्त्वं सुखेदुःखकारणमभिभूय संजयति संश्लेषं जनयति एवमुत्तरत्रापि ज्ञानं प्रकाशं आवृत्य प्रमादे अवश्यकर्तव्यस्याकरणे ॥ ९ ॥ सत्त्वादयः कदास्वस्वकार्ये प्रभवन्तीत्याशंक्ये तरेतरयोरभिभवे सतीत्याह रज इति रजस्तमसी अभिभूय सत्त्वं भवति वर्धते एव रजोपि सत्त्वतमसी अभिभूय भवति तथा तमोपि सत्त्वरजसी अभिभूय भवतीत्यर्थः ॥ १० ॥ तत्तद्गुणोद्भवलिङ्गान्याह त्रिभिः सर्वेति अस्मिन् देहे यदा सर्वे बुद्धारेषु बाह्याभ्यन्तरविषयोपलब्धिसाधनेषु बाह्याभ्यन्तरकरणेषु प्रकाशः स्वस्वविषयावरणविरोधी परिणामविशेषो जायते तेन च ज्ञानं शब्दादिविषयस्य याथात्म्येन प्रकाशो यदा जायते तदा सत्त्वं विवृद्धमिति विद्याजानीयात् उत अपि सुखादिलिङ्गेनापि जानीयादित्यर्थः ॥ ११ ॥ लोभः प्रमादिके गर्ह्यः प्रवृत्तिः अग्निहोत्रादौ आरंभो गृहादेः कर्मणां अशमः सतामसतां वा कार्याणामनुपरमः स्पृहादृष्टेः परधनादावुपादित्वा रजसि विवृद्धे सति एतानि लिङ्गानि जायन्ते हे भरतर्षभ ॥ १२ ॥ सत्यपि बोधके गुर्वादौ अप्रकाशः सत्त्वकार्यप्रकाशानुदयः अप्रवृत्तिः सत्यपि प्रवृत्तिनिमित्ते रजः कार्यप्रवृत्त्यनुदयः प्रमादः कार्याकार्यविवेकराहित्यं मोहो निद्रालस्यादिरूपः ॥ १३ ॥ प्रलयं मरणं उत्तमविदां हिरण्यगर्भाद्युपासकानां देवानां वालोकान् अमलान् निर्दुःखान् ॥ १४ ॥ कर्मसंगिषु श्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठातृषु मनुष्येषु मूढयोनिषु तिर्य

सत्त्वं सुखे संजयति रजः कर्मणि भारत ॥ ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे संजयत्युत ॥ ९ ॥ रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ॥ रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥ सर्वद्वारेषु देहे स्मिन् प्रकाश उपजायते ॥ ज्ञानं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ ११ ॥ लोभः प्रवृत्तिरारंभः कर्मणामशमः स्पृहा ॥ रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १२ ॥ अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ॥ तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ १३ ॥ यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत् ॥ तदोत्तमविदां लोकानमलान् प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥ रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसंगिषु जायते ॥ तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १५ ॥ कर्मणः सुकृतस्याद्दुःसात्त्विकं निर्मलं फलं ॥ रजसस्तु फलं दुःखमज्ञानं तमसः फलं ॥ १६ ॥ सत्त्वात्संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ॥ प्रमादमोहौ तमसो भवतो ज्ञानमेव च ॥ १७ ॥ ऊर्ध्वगच्छन्ति सत्त्वस्थामध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ॥ जघन्यगुणवृत्तस्था अधोगच्छन्ति तामसाः ॥ १८ ॥ नान्यगुणेभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ॥ गुणेभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोधि गच्छति ॥ १९ ॥

कृत्वा वरचांडालादिषु ॥ १५ ॥ सुकृतस्य सात्त्विकस्य कर्मणः फलं निर्मलं दुःखाज्ञानमलशून्यं सात्त्विकं ज्ञानवैराग्यादिकं रजसो राजसस्य कर्मणः फलं दुःखं तमसस्तामसस्य कर्मणः फलं अज्ञानं सात्त्विकादिकर्मलक्षणं च नियतं संगरहितमित्यादिनाऽष्टादशैव क्षयति ॥ १६ ॥ एतादृशफलवैचित्र्ये पूर्वोक्तमेव हेतुमाह सत्त्वादिति ॥ १७ ॥ यतः सत्त्वादिभ्यो ज्ञानादीनि जायन्ते ततः सत्त्वादिवृद्धिकाले प्रलयं गच्छन्तः क्रमेणोत्तममध्यमाधमासु योनिषु जायन्त इत्याह ऊर्ध्वमिति ऊर्ध्वं देवभावे मध्ये मानुषभावे अधः नरकतिर्यक्स्थावरभावे जघन्यं निचयं द्रुणवृत्तं निद्रालस्यप्रमादादितत्स्थास्तामसाः ॥ १८ ॥ कथं प्रकृतिः पुरुषं ब्रह्मा तीत्यस्योत्तरमुक्तं कथं वा ततोऽस्य मुक्तिरित्यस्योत्तरमाह नान्यमिति गुणेभ्यः कार्यकारणविषयाकारपरिणतेभ्यो न्यंदृशि मात्रं आत्मानं द्रष्टा जीवः कर्तारं नानुपश्यति विवेकमनुपश्यति किंतु गुणा एव कर्तार इत्येव पश्यति न त्वहं कर्तेति तथा गुणेभ्यः परं गुणव्यापारसाक्षिभूतं मां यदा वेत्ति तदा स वेदिता मद्भावं ब्रह्म भावं गच्छति अन्यदा तु गुणभावं गतो भवति ॥ १९ ॥